

Násilí proti úřední osobě

Automobil, pokud jím pachatel úmyslně najíždí na jinou osobu, je zbraní ve smyslu § 118 tr. zákoníku, neboť jeho prostřednictvím je zjevně možno učinit útok proti tělu důraznějším. Pod pojmem násilí se (obecně) rozumí použití fyzické síly k působení na vůli člověka s cílem překonat kladený nebo očekávaný odpor anebo mu zamezit. U trestného činu násilí proti úřední osobě (§ 325 tr. zákoníku) je užití násilí buď prostředkem působení na výkon pravomoci úřední osoby anebo odplatou za výkon této pravomoci. K naplnění znaku „násilí“ zákon především nevyžaduje současné způsobení újmy za zdraví. To znamená, že pachatel trestného činu (zločinu) násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, za užití osobního automobilu jako zbraně (§ 118 tr. zákoníku), si nemusí nutně počínat způsobem, jímž by ohrozil úřední osobu bezprostředně na zdraví či dokonce na životě tím, že na něj najíždí větší rychlostí, kdy pravděpodobnost vzniku zranění je podstatně vyšší. Postačí, použije-li k útoku pohybujícího se automobilu jako prostředku násilného působení na výkon pravomoci úřední osoby či pro její výkon. Jestliže by takového prostředku užil podstatně razantnějším způsobem, pak by podle okolností případu a povahy případného následku bylo nutno uvažovat především o použití některé z dalších kvalifikovaných skutkových podstat ustanovení § 325 tr. zákoníku.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 1312/2012, ze dne 31.10.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání podaném obviněným Ing. M. H., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 67 To 162/2012, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 9 T 43/2011, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání odmítá.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 1. 2. 2012, sp. zn. 9 T 43/2011, byl obviněný Ing. M. H. uznán vinným zločinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku (tj. zákona č. [40/2009](#) Sb., účinného od 1. 1. 2010 /dále jen „tr. zákoník“/) na tom skutkovém základě, že „dne 23. 12. 2010 v době kolem 15:15 hod. v P., na V. náměstí před domem, se vměšoval do služebního zákroku policistů vedeného proti K. H. jako řidičce, která se měla dopustit dopravních přestupků, ignoroval výzvy policistů, aby svého jednání zanechal, verbálně policisty napadal vulgárními výrazy, a když byl pro toto svoje chování vyzván k prokázání totožnosti, odmítl svoji totožnost prokázat, namísto toho nasedl do vozidla tov. zn. BMW X6, s nímž jako jeho řidič opakovaně malou rychlostí najel na dva policisty z Oddělení hlídkové služby Policie ČR, pprap. Bc. P. D. a pprap. P. J., přitom předním nárazníkem narazil do jejich nohou, až museli ustoupit o několik kroků vzad“. Za to byl obviněný podle § 325 odst. 2 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let.

O odvolání obviněného proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 67 To 162/2012, jímž je podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl. Rozsudek soudu prvního stupně tak nabyl právní moci dne 23. 5. 2012 (§ 139 odst. 1 písm. b/ cc/ tr. ř.).

Proti shora citovanému rozhodnutí odvolacího soudu podal obviněný Ing. M. H. následně dovolání, v němž uplatnil dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku obviněný (dovolatel) především odmítl skutkové závěry soudů, že měl najíždět osobním automobilem do službu konajících policistů. V tomto směru spatřuje extrémní nesoulad s obsahem provedených důkazů a zjištěným skutkovým stavem věci. Ovšem i za předpokladu, že by skutková zjištění soudů byla správná, dovolatel je přesvědčen, že skutek popsáný ve výroku odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně ani tak nebylo možno právně kvalifikovat jako zločin násilí proti úřední osobě podle ustanovení § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. V této souvislosti poukázal na soudní rozhodnutí publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 36/1976 - I, z něhož dovodil, že pro naplnění kvalifikačního znaku „spáchání činu se zbraní“ je nezbytné, aby pachatel najížděl na úřední osobu (zde službu konající policisty) automobilem zvýšenou rychlostí. Z výpovědí policistů přitom vyplynulo, že na ně nijak razantně nenajížděl. Pokud by se dovolací soud ztotožnil s jeho názorem, že okolnosti a intenzita jednání popsáná v odsuzujícím prvoinstančním rozhodnutí neumožňovaly učinit právní závěr, že spáchal útok se zbraní, pak podle názoru dovolatele bylo namístež zabývat se posouzením jeho jednání též z hlediska zásady ultima ratio zakotvené v § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Zároveň zdůraznil, že je osobou dosud zcela bezúhonnou a že jednal v emočně vypjaté situaci, se kterou byla primárně spojená a figurovala v ní jeho matka, které jako syn neměl důvodu nevěřit ohledně tvrzení o nevhodnosti předchozího jednání policistů. Proto by jeho jednání mělo být posouzeno toliko jako přestupek proti veřejnému pořádku podle § 47 zákona o přestupcích.

V další části dovolání obviněný učinil vlastní rozbor ve věci provedených důkazů - zejména pak výpovědi jednotlivých policistů k okolnostem a průběhu celého incidentu. Z nich je podle něj patrné, že policisté P. D. a P. J. vypovídali nepravdy ohledně údajného najíždění automobilem na jejich osoby, a to ve snaze ho záměrně poškodit. To potvrzuje i ohledání samotného automobilu, na němž žádné stopy po kontaktu s nohama policistů nalezeny nebyly. Dovolatel navíc zdůraznil, že se již v den incidentu do protokolu o jeho výslechu domáhal opatření záznamů kamerového systému z místa činu, přičemž lze stěží předpokládat, že by takový návrh vůbec učinil, pokud by se skutečně dopustil toho, co je mu kladeno za vinu, a de facto tak inicioval opatření rozhodujícího důkazu proti sobě.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům v závěru dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky zrušil napadený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 9 T 43/2011, ze dne 1. 2. 2012, a usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn. 67 To 162/2012, ze dne 23. 5. 2012, a vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

K podanému dovolání se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. písemně vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“), podle nějž nelze argumentaci obviněného přisvědčit. Uvedl, že poukaz na mnoho let staré judikatorní rozhodnutí může sotva překlenout zákonnou definici právního pojmu „se zbraní“, jak je zakotvena v ustanovení § 118 tr. zákoníku. Není sporu o tom, že masivní automobil BMW X6 je nutno v daných souvislostech považovat za zbraň, neboť jeho prostřednictvím je zjevně možno učinit útok proti tělu důraznějším. Obviněný reagoval na výzvu zakročujících policistů k prokázání totožnosti tím, že nasedl do zmíněného vozidla a pomalým rozjezdem je odtlačoval nárazníkem z cesty. Takové jednání nepochybně odpovídá znaku „překonání nebo zamezení odporu“, který pachatel v jeho jednání v souladu se zákonnými oprávněními kladli zasahující příslušníci policie. Šlo o vyvrcholení arogantního a vulgárního vměšování obviněného do služebního zákroku vůči jeho matce, která se podle zjištění policistek dopustila přestupku v dopravě a navíc je obvinila, že jsou ve službě v podnapilém stavu. Je tedy možno konstatovat, že skutek, jak byl popsán ve výroku odsuzujícího rozsudku, zcela odpovídá soudem zvolené právní kvalifikaci a obviněný svým chováním skutečně naplnil znaky zločinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Z tohoto důvodu je pak možno „za irrelevantní“ považovat i námitku týkající se principu ultima ratio. Skutek popsáný ve

výroku rozsudku totiž nelze posoudit pouze jako přešůpek, neboť to je s ohledem na povahu trestného jednání vyloučeno. K výhradě extrémního nesouladu mezi skutkovými zjištěními soudů a obsahem provedených důkazů státní zástupce konstatoval, že dovolatel neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, z níž by bylo možno vyvodit, že soud buď nepřihlédl k významnému důkazu, vyložil obsah některých důkazů zcela proti smyslu skutečně jím nesené informace či postupoval v hodnocení důkazů podobně vadným způsobem. Výklad důkazní situace soudem prvního stupně je podle státního zástupce z hlediska formální logiky zcela akceptovatelný, jak ostatně správně konstatoval i odvolací soud. Námitky dovolatele tak ve skutečnosti nepřekročily rámeč polemiky s tím, jakým způsobem soudy hodnotily opatřené důkazy. V zásadě se jednalo o opakování dosavadní obhajoby stojící v rozporu s výsledky provedeného dokazování, kterou se dostatečně zabýval již soud prvního stupně a která byla náležitě přezkoumána i v odvolacím řízení. Za těchto okolností není Nejvyšší soud povinen opětovně zkoumat již dříve obviněným vznesené námitky, neboť jeho úkolem je zjistit, zda napadené rozhodnutí trpí některou z vad popsanych v katalogu dovolacích důvodů. V daném případě tomu tak podle státního zástupce není a výše uvedené námitky dovolatele deklarovaný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nenaplnily.

Své vyjádření uzavřel státní zástupce tím, že napadené rozhodnutí není zatíženo žádnou vadou, kterou by bylo nutno napravit cestou dovolání, a proto navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl, neboť je „zjevně nedůvodné“, přičemž zčásti bylo podáno z jiných důvodů, než jsou uvedeny v § 265b tr. ř. Dále navrhl, aby bylo navrhovaným způsobem rozhodnuto podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání. Výslovný souhlas s rozhodnutím věci v neveřejném zasedání pak vyslovil pro případ, že by odvolací soud shledal podmínky pro jiné rozhodnutí (§ 265r odst. 1 písm. c/ tr. ř.).

Obviněný Ing. M. H. je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) dále zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. ř. Shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., neboť napadá rozhodnutí soudu druhého stupně, kterým bylo pravomocně rozhodnuto ve věci samé, a směřuje proti rozhodnutí, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek (odvolání) obviněného proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř., kterým byl uznán vinným a byl mu uložen trest.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní důvody, o které obviněný dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., na který odkazuje.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod se není možné domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu proto nelze hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. Dovolací soud přitom musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu

trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku a rozveden v jeho odůvodnění, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3 tr. ř., § 263 odst. 6, odst. 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvouступňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolát Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by (taxativně) velmi úzké vymezení dovolacích důvodů (k tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03).

S ohledem na skutečnosti rozvedené v předcházejících odstavcích je zřejmé, že dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. neodpovídají ty námitky dovolatele, v jejichž rámci sám hodnotí obsah (výsledky) provedeného dokazování a zpochybňuje skutková zjištění soudů, pokud jde o průběh skutkového děje, zejména pak to, že svým vozem opakovaně najel na dva službu konající policisty a přitom předním nárazníkem narazil do jejich nohou, až museli ustoupit. Soudům obou stupňů zde vytknul v podstatě to, že vycházely ze záměrně nepravdivých výpovědí svědků D. a J., zatímco jeho obhajobě, která měla být podporována dalšími ve věci provedenými důkazy, neuvěřily. Jinými slovy, v dovolatelův neprospěch měla být porušena zásada *in dubio pro reo*, protože soudy při neakceptování jeho obhajoby vyhodnotily obsah dokazování k jeho tíži a nikoli v jeho prospěch. V důsledku toho pak měly vycházet z pochybnosti vzbuzujících skutkových zjištění, tedy z takového skutkového stavu věci, který neodpovídal skutečnosti. Takové námitky se ovšem primárně týkají procesní stránky věci (hodnocení důkazů) a směřují k revizi skutkových zjištění, ze kterých soudy při hmotně právním posouzení skutku vycházely. To znamená, že dovolatel svůj mimořádný opravný prostředek zčásti nezaložil na hmotně právních - byť v dovolání formálně proklamovaných - důvodech, nýbrž na procesním základě (§ 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř.) se domáhal přehodnocení soudem učiněných skutkových závěrů. Tuto část jeho námitek proto pod shora uvedený dovolací důvod podřadit nelze.

Nejvyšší soud při své rozhodovací činnosti respektuje názor opakovaně vyslovený v judikatuře Ústavního soudu, podle něž o relevanci námitek proti skutkovým zjištěním soudů je - s ohledem na zásady vyplývající z práva obviněného na spravedlivý proces - nutno uvažovat i v dovolacím řízení v těch případech, kdy je dán extrémní rozpor mezi skutkovým stavem věci v soudy dovozané podobě a provedenými důkazy (k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. I. ÚS 4/04 nebo sp. zn. III. ÚS 84/94 a přiměřeně též např. usnesení ve věci sp. zn. III. ÚS 3136/09). Takový rozpor je ovšem dán tehdy, jestliže zásadní skutková zjištění v rozhodnutí soudu zcela chybí vzhledem k absenci příslušných procesně účinných důkazů, popř. zjevně nemají žádnou vazbu na soudem deklarovaný obsah provedeného dokazování, či jsou dokonce zřetelným opakem toho, co bylo skutečným obsahem dokazování.

V posuzované věci však nelze soudům vytknout, že s ohledem na obsah provedeného dokazování měly správně dospět k závěru, že páčání stíhaného jednání v době, intenzitě a způsobem uvedeným ve výroku o vině z rozsudku soudu prvního stupně nebylo dovolateli prokázáno. Již soud prvního stupně se s provedenými důkazy vypořádal jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech. Přitom vyhodnotil jejich obsah a zároveň dostatečně vyložil a odůvodnil (§ 125 odst. 1 tr. ř.), jaké skutečnosti vzal ve vztahu k obviněným popírané trestné činnosti za prokázané. Náležitě vysvětlil, na

základě jakých důkazů dospěl k závěru o věrohodnosti výpovědi dotčených policistů a proč tvrzení obhajoby o konspiraci vůči obviněnému a vykonstruovanosti celého obvinění považoval za nepodložené (viz str. 10 /zdola/ - 11 a str. 12 - 13 /shora/ rozsudku). Odvolací soud v rámci svého přezkumu (§ 254 odst. 1 tr. ř.) neměl ke skutkovým zjištěním soudu prvního stupně žádných výhrad a na jím zjištěný skutkový stav, který byl podkladem pro právní posouzení jednání obviněného, plně navázal, což rovněž v souladu s ustanovením § 134 odst. 2 tr. ř. řádně odůvodnil (viz str. 2 napadeného usnesení). Nejvyšší soud proto nesdílí názor, že by soudy nižších stupňů v projednávaném případě zjišťovaly skutkový stav věci povrchně, anebo že by dokonce byla jejich rozhodnutí v tomto směru toliko projevem nepřipustné libovůle.

Odvolací soud také náležitě vysvětlil, proč nepovažoval za nutné doplňovat dokazování o záznamy z kamerového systému, čehož se obviněný dle námítky obsažené v dovolání domáhal již od počátku přípravného řízení. K tomu Nejvyšší soud jako obiter dictum poukazuje na to, že v § 2 odst. 5 tr. ř. ani § 2 odst. 6 tr. ř. zákon nestanoví žádná pravidla jak pro míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti, tak stanoví relativní váhu určitých druhů či typů důkazů. Soud v každé fázi řízení zvažuje, které důkazy je třeba provést, případně zda a nakolik se jeví nezbytné dosavadní stav dokazování doplnit. Jinými slovy, s přihlédnutím k obsahu již provedených důkazů posuzuje, které návrhy stran na doplnění dokazování se jeví důvodné (potřebné) a které mají naopak z hlediska zjišťování skutkového stavu věci jen okrajový, nepodstatný význam. Shromážděné důkazy hodnotí podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Rozhodnutí o rozsahu dokazování spadá do jeho výlučné kompetence. Účelem dokazování v trestním řízení je zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr. ř.). Je pak na úvaze soudu, jakými důkazními prostředky bude objasňovat určitou okolnost, která je pro zjištění skutkového stavu významná. Z hlediska práva na spravedlivý proces je však klíčový požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř. a § 134 odst. 2 tr. ř. (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2008, sp. zn. III. ÚS 1285/08, str. 3). Ten dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu splňuje, neboť je v něm dostatečně zdůvodněno, proč výše zmíněnému návrhu obhajoby na doplnění dokazování nevyhověl (viz str. 2 odůvodnění).

Dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. uplatnil dovolatel právně relevantně námítkou, že pokud na zakročující policisty nenajížděl zvýšenou rychlostí, nebylo možno jeho jednání právně kvalifikovat jako útok „se zbraní“ ve smyslu odst. 2 písm. a) § 325 tr. zákoníku, a dále navazující námítkou, že jestliže okolnosti a intenzita jeho jednání neumožňují učinit právní závěr o tom, že útočil se zbraní, měly soudy důsledněji zvažovat aplikaci zásady subsidiarity trestní represe a posoudit, zda se nejedná spíše o přešůpek proti veřejnému pořádku podle § 47 zákona o přestupcích.

Tyto námítky však Nejvyšší soud shledal zjevně neopodstatněnými.

Především nelze pochybovat o tom, že automobil, pokud jím pachatel úmyslně najíždí na jinou osobu, je zbraní ve smyslu § 118 tr. zákoníku, neboť jeho prostřednictvím je zjevně možno učinit útok proti tělu důraznějším. Pod pojmem násilí se (obecně) rozumí použití fyzické síly k působení na vůli člověka s cílem překonat kladený nebo očekávaný odpor anebo mu zamezit. U trestného činu násilí proti úřední osobě (§ 325 tr. zákoníku) je užití násilí buď prostředkem působení na výkon pravomoci úřední osoby (v posuzovaném případě srov. § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku) anebo odplatou za výkon této pravomoci. K naplnění znaku „násilí“ zákon především nevyžaduje současné způsobení újmy za zdraví. To znamená, že pachatel trestného činu (zločinu) násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, za užití osobního automobilu jako zbraně (§ 118 tr. zákoníku), si nemusí nutně počínat způsobem, jímž by ohrozil úřední osobu - zde policistu - bezprostředně na zdraví či dokonce na životě tím, že na něj najíždí větší rychlostí, kdy pravděpodobnost vzniku zranění je podstatně vyšší. Postačí, použije-li k útoku pohybujícího se

automobilu jako prostředku násilného působení na výkon pravomoci úřední osoby či pro její výkon. Jestliže by takového prostředku užil podstatně razantnějším způsobem, pak by podle okolností případu a povahy případného následku bylo nutno uvažovat především o použití některé z dalších kvalifikovaných skutkových podstat ustanovení § 325 tr. zákoníku.

V nyní posuzovaném případě si obviněný (dovolatel) počínal tak, že na výzvu zakročujících příslušníku Policie ČR, aby prokázal svoji totožnost, reagoval tím, že nasedl do svého automobilu, a přes výzvy policistů, aby nikam neodjížděl a legitimoval se, do nich opakovaně (2x) pomalu najel tak, že po nárazu do nohou museli ustoupit o několik kroků vzad. Svého násilného jednání zanechal teprve poté, co mu jeden z policistů pohrozil užitím služební zbraně a donucovacích prostředků, přičemž služební zbraň také vytáhl. Právní kvalifikace takto zjištěného skutku jako zločinu podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku tak byla užita zcela správně. Jednání obviněného spočívající ve vměšování se do služebního zákroku policistů vedeného nejprve proti jeho matce, která se měla dopustit dopravního přestupku, a to přes opakované výzvy, aby svého počínání zanechal, verbální napadání policistů hrubými výrazy a konečně odmítnutí výzvy k prokázání vlastní totožnosti a na místo toho najíždění na policisty osobním automobilem ve snaze zabránit jim ve výkonu jejich pravomoci, se totiž ve svém kontextu a především závažností závěrečné (násilné) fáze zřetelně vymyká z rámce správních deliktů (přestupků) a užití trestního práva jako prostředku ultima ratio bylo v daném případě zcela namístě.

Vzhledem k tomu, že dovolání obviněného Ing. M. H. bylo dílem opřeno o námitky, které pod použitý hmotně právní dovolací důvod podle § 265b tr. ř. písm. g) tr. ř. ani pod žádný jiný z důvodů dovolání podle § 265b odst. 1 tr. ř. podřadit nelze, a v jeho relevantně uplatněné části nebylo shledáno opodstatněným, Nejvyšší soud je podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)